

N:o 37.

Ank. till Riksd. kansli den 30 mars 1906, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lagar angående vissa ändringar i sjölagen och om skyldighet för svensk domstol att upptaga sjöförklaring och verkställa undersökning angående sjöolycka, som drabbat främmande fartyg.

Genom proposition, n:o 87, af den 16 innevarande mars, hvilken af båda kamrarna blifvit till lagutskottet hänvisad, har Kungl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

1:o) Lag

angående vissa ändringar i sjölagen.

Häri genom förordnas, att 322 § sjölagen skall för framtiden upphöra att gälla, samt att 1, 5, 34, 98 och 319 §§ samma lag skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Fartyg skall anses såsom svenskt, när det antingen till minst två tredjedelar äges af svenska undersåtar eller ock tillhör ett aktiebolag, hvars styrelse har sitt säte här i riket och består af aktieägare, de där äro svenska undersåtar. Hufvudredare skall alltid vara svensk undersåte och bosatt här i riket.

5 §.

Ej må andel i fartyg utan samtliga delägares medgifvande öfverlätas till någon, som icke är svensk undersåte, därest till följd af sådan öfverlåtelse fartyget skulle upphöra att vara svenskt; sker det, vare öfverlåtelsen ogill, afven om andelen blifvit såld efter utmätning eller under konkurs.

Får utländsk man genom arf, testamente eller gifte lott i svenskt fartyg, eller varder svensk delägare i sådant fartyg främmande makts undersåte, och skulle till följd af fånget eller den timade förändringen fartyget upphöra att vara svenskt, åligge sådan delägare att till svensk undersåte öfverlåta så stor del i fartyget, att dess egenskap af svenskt må kunna bevaras. Har icke inom tre månader, efter det fånget skedde eller förändringen timade, sådan öfverlåtelse ägt rum så ock blifvit, där fartyget är registrerad, hos vederbörande myndighet anmäld, men eljest öfriga delägare kungjord; äge enhvar af samma delägare låta genom utmätningsmannen i fartygets hemort i den ordning, som för försäljning af utmätt fartyg är föreskrifven, för ägarens räkning försälja den lott i fartyget, som, på sätt ofvan är nämndt, kommit i utländsk mans ägo.

34 §.

Befälhafvaren vare pliktig att till sådant antal och mot den betalning, som af Konungen fastställes, till bestämmelseorten eller annan hamn, som fartyget under resan skall anlöpa, medtaga svenskt sjöfolk, hvars hemsändande det åligger konsulerna att besörja. Konungen äge ock, under förutsättning af ömsesidighet, förordna, att samma förbindelse skall äga rum i afseende å sjöfolk från annat land.

Sjöfolk, som sålunda hemsändes, vare pliktigt att i afseende å ordning och skick ombord iakttaga allt hvad besättningen åligger samt att, där det finnes nödvändigt, biträda vid skeppsarbetet.

98 §.

Upphör, af anledning, som i 91 § sägs, svensk sjömans tjänstgöring å utländsk ort, eller varder svensk sjöman för sjukdom eller skada, därför han, enligt 90 § äger erhålla vård på redarens bekostnad, å sådan ort kvarlämnad, äge sjömannen rätt att blifva fortskaffad till närmaste svenska hamn. Har fartyget förolyckats eller tagits af sjöröfvare eller efter timad skada förklarats icke vara iståndsättligt, eller har fartyget efter upp-

bringning förklarats för god pris och var icke, när fartyget sist lämnade hamn, krigets utbrott där känt eller eljest befälhafvaren kunnigt, skall kostnaden för hemresan bestridas af allmänna medel.

Kan åt sjöman, som af anledning, nu är sagd, skall hemsändas, beredas tjänst å svenskt, norskt eller danskt fartyg, hvilket är bestämdt till ort i Sverige eller till hamn, hvarifrån han bekvämligen kan befordras till hemlandet; vare sjömannen pliktig att antaga tjänsten, så framt han anställs i samma egenskap, som den, hvori han förut var förhyrd, och på lika förmånliga villkor.

319 §.

Den i 317 § föreskrifna undersökning skall, när sjöförklaringen afgifves utom riket, verkställas af vederbörande konsul; och åligge befälhafvaren, som har att för sådant ändamål anmäla sig hos konsuln, att till undersökningen medhafva dagboken äfvensom de personer, hvilka antagas kunna gifva upplysning angående olyckshändelsen. Där det lämpligen kan ske bör konsuln tillkalla två ojäfviga, i sjöväsendet kunniga, helst svenska, norska eller danska män att vid undersökningen närvara.

Har i här omförmälda fall undersökning angående den inträffade olyckan hållits, af därtill behörig utländsk myndighet, vare ytterligare undersökning ej af nöden.

Genom denna lag upphäfves förordningen den 4 juni 1868, om utsträckt frihet för norska undersåtar att här i riket drifva näring med mera, i hvad denna förordning afser rätt för norska undersåtar att reda i skepp.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet; dock att, där vid lagens ikraftträdande viss andel i svenskt fartyg tillhör norsk undersåte, den omständighet ej skall, så länge andelen är i samma mans ägo, verka rubbning i fartygets nationalitet.

och

2:o) Lag

om skyldighet för svensk domstol att upptaga sjöförklaring och verkställa undersökning angående sjöolycka, som drabbat främmande fartyg.

Med upphäfvande af lagen den 25 maj 1894 om skyldighet för svensk domstol att upptaga sjöförklaring och verkställa undersökning an-

gående sjöolycka, som drabbat fartyg från annat land än Sverige eller Norge, förordnas härigenom som följer.

1 §.

Anmäler sig vid svensk domstol, som är behörig att upptaga sjöförklaring, befälhafvare å främmande fartyg till afläggande af sådan förklaring, vare rätten pliktig att i den ordning sjölagen stadgar, upptaga förklaringen.

2 §.

Konungen äger efter aftal med främmande stat och under förutsättning af ömsesidighet förordna, att jämväl sådan undersökning, som i 317 § sjölagen omförmäles, skall af rätten verkställas med afseende å olycka, som drabbat fartyg, hvarom i 1 § är stadgadt, samt att protokoll öfver undersökningen varder, sedan densamma afslutats, till utrikesdepartementet insändt.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet.

Emot propositionen, hvilken är föranledd af de förändrade förhållanden, hvari Sverige och Norge efter unionsupplösningen kommit till hvarandra, har utskottet icke funnit något att erinra och hemställer alltså,

att de i propositionen innefattade lagförslag må af Riksdagen antagas.

Stockholm den 30 mars 1906.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.
